

коштів, які також можуть забезпечувати інші типи фінансування проектів (проектне і венчурне). До таких державних інститутів належать інвестиційні компанії та фонди, державні корпорації, а також прямі вкладення з державного та місцевих бюджетів.

2. Системи і організації, що сприяють припливу інвестицій.

До таких систем належать різні комерційні та некомерційні організації, як, наприклад, Торгово-промислова палата та інші різноманітні інститути.

3. Заходи підтримки із боку держави, що залучають інвесторів у той чи інший регіон.

До заходів підтримки можуть відноситися технопарки, що пропонують цілий комплекс заходів, податкові пільги, державні гарантії.

Таким чином, розгляд різних аспектів інвестиційної діяльності та її джерел показує, що існує низка типових етапів інвестиційного процесу, реалізувати які можна з допомогою різних механізмів, що дозволить ефективніше реалізовувати інвестиційну політику в державі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Гобрей М.В. Суб'єкти інвестиційних процесів та джерела інвестицій в регіональній економіці. Науковий вісник Херсонського державного університету. Сер.: Економічні науки. 2018. Вип. 32. С. 130-133. Url: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvkhdu_en_2018_32_30

**Семенів Михайло Петрович, магістрант,
Ляхович Галина Іванівна, д.е.н., професорка,
професорка кафедри управління та адміністрування**

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В США: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Американське державне управління є справді винятковим і має обмежене значення для вирішення адміністративних проблем в інших країнах. Таке розуміння вимагає порівняльного аналізу інших режимів, заснованих на тому ж конституційному принципі, тобто поділу виконавчої, законодавчої та судової влади.

Міжнародні порівняння показують, що державні бюрокрації є не лише інструментами управління державною політикою, але вони також відіграють політичну роль, а іноді стають політично домінуючими. Це суперечить широко розповсюдженій думці, особливо в Америці, про те, що політика та адміністрація різко відокремлені і повинні бути різко відокремлені.

Виняткова особливість політичної системи США може бути вбачається в її здатності зберігати контроль протягом усієї своєї історії над досить ефективною адміністративною системою. На жаль, в інших режимах, заснованих на конституційному принципі поділу влади, створена бюрокрація була досить потужною як для запобігання реформам, які робили б їх ефективнішими; а також під час криз захопити владу та створити військові диктатури. Розуміння цього явища допомагає нам пояснити американський виняток.

Оскільки американська адміністративна система широко захоплюється і наслідується в країнах, що розвиваються, їх лідери стверджують, що якби вони наслідували цей приклад, вони могли б створити успішну демократію. Вражаючий успіх США як заможної індустріальної нації та як зразка демократичного уряду легко пояснює безкритичне захоплення іноземних спостерігачів.

Більше того, амбітних лідерів революційних або реформаторських рухів у нових штатах також приваблює американська модель, оскільки вона легітимізує їхні особисті прагнення, особливо якщо вони думають, що їх можна обрати президентом. Американські радники часто сприяють цій ілюзії, просуваючи експорт звичних практик, які, на їх думку, широко застосовуються.

Вражаючі лідери в державах-клієнтах, як правило, приймають поради американських радників, особливо коли вони супроводжуються різноманітними привабливими перевагами [1].

Тим не менше, американські радники раді, коли люди в інших країнах звертаються за їхніми порадами, і оскільки їм, як правило, не вистачає історичної та порівняльної точки зору, необхідної для розуміння суттєвої унікальності та неактуальності державного управління в Америці до проблем, з якими стикаються інші країни, зрозуміло, що вони часто сприяють передачі звичних бюрократичних структур на основі американського досвіду [2].

Поглиблений порівняльний та історичний аналіз цілком може переконати їх у тому, що, хоча певні адміністративні практики були досить успішними в Америці, умови, які зробили це можливим, є унікальними і не можуть бути відтворені в інших місцях.

Для того, щоб зрозуміти, чому це правда, нам потрібно взяти до уваги особливі проблеми та ризики, з якими стикається будь-яка потенційна демократія, яка приймає американський конституційний закон про поділ влади, а також врахувати історичні події, які спричинили бюрократичні пристосування в США, що було неможливо в інших країнах, організованих на схожих конституційних принципах.

Слід визнати, що більша життєздатність парламентаристських (на відміну від президентських) режимів є суперечливим висновком, відхиленням більшістю американських політологів. Хоча вони цілком можуть знати про катастрофічну історію інших президентських режимів, раціоналізувати їх досить легко через економічні, культурні чи соціальні відмінності, ігноруючи інституційні фактори, які несуть головну відповідальність [3].

До того ж, доцільно враховувати той факт, що життєздатність – це не те саме, що ефективність, іншими словами, якщо система виживає довше, то це не означає, що вона краща.

Подібно до того, як ми можемо очікувати вищої продуктивності від дуже складної машини, але довшого життя від простішої, так і злиття влади під парламентаризмом може дозволити таким режимам тривати довше, ніж складніші та переважніші системи, засновані на поділі влади [4].

Гамільтонова, Джефферсонова та Мадісонівська нормативні моделі є ефективними методами організації сфери публічного управління. Еволюція публічного управління – це постійний бій між цими трьома основними моделями бюрократії. Часом одне з них є більш впливовим, ніж інше, але вони завжди залишаються актуальними при вивченні публічного управління.

Конституція США не визнавала потреб публічного управління. Однак ці три засновники прийняли власні моделі того, як має функціонувати публічного управління. Важливість їхніх досліджень та внесків є суттєвою для прогресу нашого уряду. Протягом історії США кожна модель у різний час демонструвала популярність в наукових колах.

Таким чином, поділ влад, розроблений засновниками, мав на меті зробити одне головне: не дати більшості керувати державою з точки зору права сили. Виходячи зі свого досвіду, розробники ухилялися від надання будь-якій гілці нового уряду занадто великої влади. Поділ влади забезпечує систему спільної влади, відому як стримування та протизваги.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Campbell, C. and Szablowski G.J., (1979). The Superbureaucrats: Structure and Behavior in Central Agencies. Toronto: Macmillan. 200 p.*
2. *Dogan, M.,(1975). The Mandarins of Western Europe: the political roles of top civil servants. Beverly Hills: Sage Publications. 300 p.*
3. *Heclo, H. (1978). A Government of Strangers: Executive Politics in Washington. Washington, DC: Brookings Institution. 400 p.*
4. *Kaufman, H.,(1981). The Administrative Behavior of Federal Bureau Chiefs. Washington, DC: Brookings Institution. 380 p.*

**Костишин Вікторія Віталіївна, магістрантка,
Данилюк Марія Миколаївна, к.е.н.,
доцентка кафедри управління та адміністрування**

**ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ВНУТРІШНЬО
ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ**

Унаслідок окупації АР Крим та збройного конфлікту на Донбасі в Україні з'явилася нова категорія громадян зі статусом внутрішньо переміщених осіб (далі – ВПО). Згідно Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» від 20.10.2014 р. № 1706-VII ВПО – це громадянин України, іноземець або особа без громадянства, яка перебуває на території України на законних підставах та має право на постійне проживання в Україні, яку змусили залишити або покинути своє місце проживання у результаті або з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру.